

บทนำ

ด้าถั่ง ยุคที่เจริญรุ่งเรืองที่สุดยุคหนึ่ง
 ในปีนั้นแม่น้ำใสสะอาด ทะเลสงบ สินค้าพร้อม ประชาชน
 มากมาย

ณ เทศกาลโคมในคืนสิบห้าค่ำเดือนอ้ายตามปีจันทรคติ ทางกรได้
 ยกเลิกกฎหมายห้ามชาวเมืองออกจากบ้านยามวิกาลแล้ว บ้านประตูของร้านรวง
 ต่างๆ เปิดออกเพื่อต้อนรับลูกค้าอีกครั้ง บรรดาบ้านเรือนบนถนนล้วนมี
 โคมไฟฝีมือประณีตประดับไว้ข้างหน้า องค์จักรพรรดิทรงมีรับสั่งให้ตั้งเสา
 โคมความสูงยี่สิบจั้ง* แต่ละต้นไว้หน้าประตูเขวี่ย ประตูอันผู้ และประตู
 ดานเฟิ่ง ตกแต่งด้วยแพรไหมปักดิ้นเงินทอง เมื่อประดับด้วยโคมอีกนับพัน
 แล้ว มองไกลๆ ดูราวกับต้นไม้เงินต้นไม้ทองที่เดียว ตลอดสายถนนเต็ม
 ไปด้วยบรรยากาศครึกครื้นรื่นเริงของการเฉลิมฉลอง

* จั้ง เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

ภายในเมืองฉางอันซึ่งสว่างไสวไปด้วยแสงโคม ชาวบ้านประชาชนส่งเสียงแข็งแรมีชีวิตชีวา ผู้คนจากทั่วทุกสารทิศต่างมาพบปะสังสรรค์ แม้แต่บรรดาราชนิกุลตลอดจนสนมนางในก็ล้วนแย่งกันขอออกจากวังมาเที่ยวเล่น ผู้คนร้องรำทำเพลงสนุกครึกครื้นกันตลอดคืน

'โรงน้ำชาฉางเล่อ' เป็นหนึ่งในสถานที่เลื่องชื่อที่สุดของเมืองฉางอัน สิ่งที่ทำให้ที่แห่งนี้ลือชื่อไม่ได้มีเพียงอาหารชั้นหนึ่ง เหล้าชั้นดี ดนตรีชั้นเลิศ หรือนางรำลีลายอดเยี่ยมเท่านั้น ที่นี่ยังมีการแสดงนานาชาติจากต่างแคว้นต่างเมืองด้วย จึงกลายเป็นสถานที่ที่เหล่าขุนนางผู้ดีและปราชญ์เลื่องชื่อทั้งหลายมาแสวงหาความบันเทิงรื่นเริงใจ

แขกที่มาเยี่ยมเยือนโรงน้ำชาฉางเล่อไม่ได้มีเพียงขุนนางขุนนางหรือจอมยุทธ์จากทั่วแผ่นดินเท่านั้น แต่ยังมีคณะทูตจากญี่ปุ่นที่มาเยือนแผ่นดินต้าถัง องค์ชายจากแคว้นซินลา* ชาวเปอร์เซียผสมทองตาสีมรกต และชาวหู** จากดินแดนตะวันตกอีกด้วย ที่นั้รวมคนเอาไว้ทุกประเภท และเนื่องจากแวดวงชนชั้นของคนที่มาสถานที่แห่งนี้ค่อนข้างกว้าง กอปรกับชาวต่างชาติมากมายนี่เอง จึงมักเกิดการแย่งตัวนางรำทุกครั้งที่มีการแสดง มีการทะเลาะวิวาทกันวุ่นวาย ชาววอหนู*** กับชาวซินลาเปิดฉากโจมตีกันสุดลุดไม่นานนักหากพูดถึงโรงน้ำชาฉางเล่อ ผู้คนก็จะพากันถอนใจปลงๆ ให้โรงน้ำชาที่แสนจะวุ่นวายและผู้คนที่มาแวะเวียนในที่แห่งนั้น นานวันเข้าโรงน้ำชาวุ่นวาย ก็กลายเป็นสมญานามของที่นี่ที่ที่สุด

โรงน้ำชาวุ่นวายในคืนแห่งเทศกาลโคมนี้ได้จัดการแสดงระบำเดี่ยว

* แคว้นซินลา คือ แคว้นโบราณของประเทศเกาหลี ในภาษาจีนออกเสียงว่าซินหลัว

** ชาวหู หมายถึง ชนเผ่าที่อยู่อยู่ในแถบมองโกเลีย

*** ชาววอหนู หรือชาวโอรุ คือ ชาวเผ่าพื้นเมืองกลุ่มหนึ่งที่อาศัยอยู่ในทางตอนเหนือของอาณาจักรญี่ปุ่นโบราณ ต่อมาจึงได้ถูกญี่ปุ่นเข้ายึดครอง

'หงส์อัคคี' ที่สูญหายไปนาน โดยมีชูเหอเซียง นางรำเลื่องชื่ออันดับหนึ่ง แห่งฉางอันผู้มีลีลาพลิ้วไหวอ่อนช้อยเป็นผู้แสดง เพราะนางร่างกายอ่อนแอ ทำให้ไม่มีโอกาสได้ขึ้นแสดงบ่อยนัก การได้ชมลีลาร่ายรำของชูเหอเซียง จึงถือว่าเป็นเรื่องยากยิ่ง ดังนั้นการแสดงเดี่ยวที่โรงน้ำชาวุ่นวายจัดขึ้นใน ค่ำคืนนี้ ทำให้ผู้คนที่ต้องการชมลีลาของนางพากันหลั่งไหลมารวมตัวกัน ที่นี้ ผู้คนแออัดเต็มพื้นที่แสดงเป็นประวัติการณ์

เหล่านักดนตรีเริ่มบรรเลงเครื่องดนตรีในมือ เสียงพิณากี๊ดแหลม ขึ้นมา เสียงขลุ่ยกังวานหวาน นางรำทั้งแปดบนเวทีทรงกลมต่างเจิ้งระบำ อ่อนพลิ้วราวกับเมฆปลิวบนนภาในชุดการแสดง 'บทเพลงแห่งโคม' เข้า กับบรรยากาศในค่ำคืนนี้

บนโต๊ะอาหารมีทั้งขนมผลไม้จัดวางเต็ม กลุ่มสาวใช้ยกเหล้าอุ้งน ขึ้นเลิศในจอกโมราของดินแดนตะวันตกมอบให้แขกแต่ละคน

บรรดานางรำที่เพิ่งแสดงจบเริ่มทยอยลงจากเวที เตรียมเปลี่ยนเป็นการแสดงของนางรำอันดับหนึ่งแห่งโรงน้ำชาวุ่นวาย ชูเหอเซียง

"จอกโมราสู้อั้วเจี๋ยระโนของเปอร์เซียไม่ได้!" ชายชาวเปอร์เซียผมทอง ตาสีมรกตสามคนซึ่งนั่งอยู่มุมหนึ่งลุกขึ้นตะโกนอย่างฉับพลัน "พวกเราไม่ ต้องการจอกโมรา ไปเอาแก้วเจี๋ยระโนมาใส่เหล้าให้พวกเรา!"

ขณะนั้นเป็นจังหวะที่เสียงดนตรีหยุดเว้นช่วงพอดี เสียงเอะอะของ ชาวเปอร์เซียทั้งสามคนนั้นจึงได้ยินชัดถ้วนหน้ากันทั้งโรงน้ำชา

"นายท่าน โรงน้ำชาฉางเล่อไม่มีแก้วเจี๋ยระโนจริง ๆ ต้องขออภัย พวกท่านด้วย" สาวใช้ยิ้มตอบอย่างนอบน้อม

ชูเหอเซียงถือพัดในมือค่อย ๆ ก้าวเท้าขึ้นเวทีช้า ๆ ทุกสายตาล้วน

จับจ้องไปที่นางผู้มีความงามเป็นเลิศ บริเวณหว่างคิ้วที่เข้มดั่งเขียนสีไว้ฉายแววยโส ในขณะที่ชายหนุ่มทั้งหลายมองนางด้วยหัวใจที่คลั่งใคล้ไหลหลงดวงตาคู่นั้นของนางก็กำลังมองสำรวจบรรดาชายหนุ่มเงียบๆ เช่นกัน

นักดนตรีไม่สนใจเหตุการณ์เหล่านั้น ปลายนิ้วสัมผัสสายพิณอย่างต่อเนื่อง บนเวทีนางรำชูเหอเซียงสะบัดชายแขนเสื้อยาวบางราวปีกแมลงอย่างว่องไว แล้ววาดลีลาร่ายรำอย่างอ่อนช้อยตามเสียงดนตรีทันที

"โรงน้ำชาขุนวายุที่ใหญ่ที่สุดในฉางอันไม่มีแก้วเจียรไนอย่างนั้นหรือ แก้วเจียรไนของพวกเขาชาวเปอร์เซียไม่อาจเทียบจอกโมราของชาวดินแดนตะวันตกได้อย่างนั้นใช่ไหม" กำปั้นของชายชาวเปอร์เซียทุบลงบนโต๊ะอย่างแรงพร้อมๆ กับเสียงด่าและดวงตาที่ถลึงจ้องอย่างดุเดือด

"นายท่าน คราวนี้ต้องขออภัยจริงๆ" สาวใช้พยายามยิ้มปลอบอย่างลำบากใจ

"ดูถูกกันเหลือเกิน!" หนึ่งในชาวเปอร์เซียกลุ่มนั้นเขวี้ยงจอกโมราทิ้งด้วยกิริยาหยาบคาย

"อา..." จอกโมราพุ่งกระเด็นไปโดนหน้าผากชูเหอเซียงที่อยู่บนเวที เลือดไหลซึมออกมาเป็นทาง

เสียงแตกตื่นฮือฮาดังกระหึ่มไปทั่วทั้งโรงน้ำชา ตามมาด้วยความโกลาหลครั้งใหญ่ กลุ่มนักดนตรีรีบผละจากเครื่องดนตรีมาดูบาดแผลของชูเหอเซียง

ขณะนั้นเองคุณชายรูปงามผู้หนึ่งรีบรุดมาด้วยความเป็นห่วง ผิวพรรณของเขาผุดผ่องยิ่งกว่าผู้หญิง ดวงตาสุกสกาจรรวกับดวงดารา

ซึ่งคุณชายสวยสง่าผิวพรรณดีผู้นี้แท้จริงแล้วเป็นผู้หญิงเต็มตัว และ

เป็นถึงองค์หญิงเหวินเล่อแห่งราชวงศ์ถังปลอมตัวมา

นางแอบปลอมตัวเป็นชายเพื่อออกมาเที่ยวข้างนอก หวังมาหาความสนุกผ่อนคลายที่โรงน้ำชาขุนววย แต่กลับต้องพบเรื่องที่ทำให้หมดสนุกแทน

ที่นี่เมืองฉางอันแท้ๆ พวกต่างดาวกลับกล้าทำกำเริบเสิบสานไม่เกรงบารมีองค์จักรพรรดิ นางใช้สายตาคมปลาทองจับมองผู้ก่อความวุ่นวายด้วยความแค้น ทว่ายังไม่ทันที่นางจะลงมือสั่งสอน ก็มีผู้ที่ทนนั่งเฉยไม่ไหวชิงลงมือตัดหน้า

"เจ้าพวกเปอร์เซียเหิมเกริมไปแล้ว บังอาจขวังจอกโมราชของพวกเราทิ้ง! แก้วเจียรไนของพวกเจ้ามันสู้ออกโมราชของพวกเราไม่ได้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว!" ชาวดินแดนตะวันตกที่นั่งอยู่อีกโต๊ะกระโดดออกมาด่าชาวเปอร์เซียกลับ

"ไอ้พวกง่อยดินแดนตะวันตก!" ชาวเปอร์เซียสามคนนั้นโมโหจัดเพราะเสียหน้า ปล่อยหมัดพุ่งไปที่ชาวดินแดนตะวันตกโต๊ะนั้นทันที

ทันใดนั้นทั้งสองฝ่ายก็ออกมาตะลุมบอนอย่างเต็มตัว ด้วยโอ้อวมพลิ้วว่อนไปหมด โต๊ะเก้าอี้ล้มเกลื่อนระเนระนาด

ในขณะที่โรงน้ำชากำลังอลหม่าน บรรดาเหล่าลูกค้าที่ไม่อยากโดนลูกหลงต่างรีบเบียดแย่งกันออกจากร้านไป ส่วนพวกที่อยากดูเหตุการณ์ก็พากันหลบอยู่ตามมุมห้อง

จังหวะนั้นเองชาวเปอร์เซียก็ถูกชาวดินแดนตะวันตกเตะลอยไปล้มลงหน้าโต๊ะของชายหนุ่มรูปงามผู้หนึ่ง

"เรื่องนี้ควรหยุดแต่เพียงเท่านี้" ลู่จวินเหยากล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย

ขณะที่ข้ามือชาวเปอร์เซียไว้อย่างรวดเร็ว อาจเป็นเพราะร้อนแรมมาไกล อากาศป่วยของเขาจึงฉายชัดบนใบหน้า เหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดพรายบนหน้าผาก บ่งบอกความเหนื่อยล้าจากการเดินทาง สีหน้าเหนื่อยหน่ายสุดกำลัง แต่ถึงแม้เขาจะไออยู่เสมอ ทว่าแต่ละคำที่พูดออกมานั้นทั้งนุ่มนวลและเด็ดขาด ไม่แสดงความอ่อนเปลี้ยออกมาแม้แต่น้อย ทำให้ไม่มีใครกล้าดูแคลนเขา

ผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์ล้วนมีความเห็นผุดขึ้นมาตรงกันว่าชายผู้นี้ใช้ความนุ่มนวลสยบเรื่องวุ่นวาย การปรากฏตัวของเขาทำให้บรรดาหญิงโสดตรงนั้นจิตใจปั่นป่วนหลงเพื่อไปตามๆ กัน

ไม่รู้ว่านี่เป็นคุณชายตระกูลไหน แต่งงานไปหรือยัง ช่างองอาจเสียจริง!

"ไม่เกี่ยวกับเจ้า ปล่อย!" ความหวาดกลัวเข้าปกคลุมอย่างรวดเร็วในชั่วพริบตา ชายชาวเปอร์เซียพยายามดิ้นให้หลุดสุดชีวิต แต่ไม่ว่าจะใช้กำลังขนาดไหนก็ไม่สามารถหลุดออกมาได้

"หยุดเดี๋ยวนี้! ทุกคนหยุด! หยุดตีกันได้แล้ว!" คนงานชายในโรงน้ำชาออกมาร้องขอความสงบ กว่าที่จะแยกทั้งสองฝ่ายออกจากกันได้ก็เสียเวลาไปพักใหญ่

"นี่ ปล่อย ปล่อยข้าเดี๋ยวนี้!" ชายชาวเปอร์เซียที่ถูกชายหนุ่มจับไว้ร้องออกมาอย่างกระอักกระอ่วนใจ

"แล้วความเสียหายทั้งหมดในโรงน้ำชาวุ่นวายกับคำขอขมาแม่นางสูงละ" ลูจวินเหวว่าอย่างประนีประนอม แต่ชายชาวเปอร์เซียกลับยิ่งต่อสู้ขัดขืน สีหน้าซีดลงเรื่อยๆ สวรรค์! คนคนนี้ได้ออกแรงด้วยซ้ำ แต่กระดุกข้อมือเขากลับปวดร้อนเหมือนโดนไฟเผาจนแทบจะแตกออกจากกัน

"เรื่องทั้งหมดเมื่อครู่เป็นอุบัติเหตุเท่านั้น จะต้องชดใช้ค่าเสียหายเท่าไร

พวกเราที่ยินดี ขอจอมยุรท์ท่านนี้ปล่อยพวกเราไปเถิด!" เมื่อรู้ว่าพบคนที่เห็นอกว่าเข้าแล้ว ชาวเปอร์เซียที่รูปร่างสูงใหญ่ก็ไม่คิดดันทุรังอีกต่อไป เขาอ่อนนวยอย่างผู้ที่ตกอยู่ในที่นั่งลำบาก

คราวนี้ชายหนุ่มอีกคนซึ่งนั่งอย่างสงบโดยตลอดยกจอกโมราชั้นดื่มเหล้าองุ่นรสเลิศเจิบๆ เขาสวมชุดขาว ใบหน้าหล่อเหลา กิริยาสุภาพและเริ่มยิ้มบางๆ พลังเอ่ยวาจาขึ้นมาด้วยถ้อยคำนุ่มนวล แต่ละคำสละสลวยเพียงแค่ว่าเขาเปิดปากพูดก็สามารถสะกดได้ทุกสายตา

"เหตุใดต้องฆ่าฟันกัน ในเมื่อทุกท่านมีความเห็นเรื่องถ้วยเหล้าแตกต่างกันไป พรุ่งนี้ข้าจะร่างหนังสือทูลองค์จักรพรรดิเสียเลย ให้พระองค์ทรงตัดสินว่าระหว่างจอกโมราชของดินแดนตะวันตกกับแก้วเจียรไนของเปอร์เซีย ของผู้ใดดีกว่ากัน ขอให้พวกท่านทั้งหมดตามข้าเข้าวัง แล้วกราบทูลถึงข้อดีของถ้วยเหล้าของแต่ละคน องค์จักรพรรดิตัดสินเลือกผู้ใดต่อไปก็ให้ใช้ถ้วยของผู้นั้นในงานเลี้ยงงานฉลองของแผ่นดินต้าถัง ส่วนถ้วยที่องค์จักรพรรดิของเราใช้นั้นคือจอกเงินทองของพวกเราชาวต้าถัง ในสายตาพวกท่านแล้วคงไม่มีค่าพอจะเอ่ยถึงหรือกระมัง เอาล่ะ พวกเราไม่ต้องเถียงกันแล้ว ทุกท่านเห็นอย่างไร"

ที่บริเวณตกอยู่ในความเจิบสงัดทันที ทั้งชาวเปอร์เซียและชาวดินแดนตะวันตกตกตะลึงกันครู่หนึ่ง ก่อนสีหน้าจะเปลี่ยนเป็นตื่นกลัวอย่างรวดเร็ว รีบแย่งกันพูด

"เรื่องเล็ก เรื่องเล็ก เหตุใดต้องรบกวนถึงองค์จักรพรรดิด้วย"

"ใช่ๆ จอกเงินจอกทองของแผ่นดินต้าถังพวกเราก็ใช้บ่อยๆ ถ้วยเงินถ้วยทองใช้รองรับสุราแล้วรสชาติเยี่ยมกว่าใคร ฮะๆๆ" ชาวดินแดนตะวันตก

รีบพูดเยินยอจักรพรรดิถึง

ขณะนั้นมีผู้ตามมมองชายผู้นั้นออกวาคือซือจูเจี้ยนซึ่งผู้รับราชการตำแหน่งจอหงวนคนปัจจุบัน คำพูดของเขาทำให้คนเหล่านั้นกลายเป็นคนต่ำช้าอย่างเห็นได้ชัด เพียงแค่เรื่องกล้วยใบเดียว แต่เขากลับจะเอาเรื่องให้ถึงองค์จักรพรรดิอย่างนั้นเชียวหรือ ร้ายจริงๆ เจ้าคนร้ายกาจนี้เห็นได้ชัดว่าเขากำลังจะทำให้คนอื่นมองว่าคนเหล่านั้นคิดลวงเกินองค์จักรพรรดิ

เมื่อสถานการณ์พลิกผันเช่นนี้ สาวใช้จึงพากันแอบหัวเราะ

องค์หญิงเหวินเล่อหันกลับไปมองจอหงวนผู้นี้ด้วยใจชื่นชม...พูดได้ดี!

"จะเป็นเรื่องเล็กได้อย่างไร" ซือจูเจี้ยนซึ่งยังคงขุดหลุมพรางล่อต่อไป "ทุกท่านเกรงใจไปแล้ว ข้าน้อยเองก็อยากทราบเหมือนกันว่าองค์จักรพรรดิจะทรงมีความเห็นต่อเรื่องนี้อย่างไร ไม่ทราบว่าจะทรงเห็นว่าเป็นอย่างไร เจียรระโนหรือจอกโอมราดีกว่ากัน...ข้าจะร่างหนังสือยื่นเรื่องเสียเดี๋ยวนี้ ขอพวกท่านช่วยตรวจทานด้วย" เขาว่าพลางสั่งสาวใช้ที่อยู่ข้างๆ "จงไปเอาพู่กันและหมึกมา"

"เจ้าคะ" สาวใช้กลิ่นหัวเราะสุดความสามารถ รีบทำตามคำสั่งอย่างให้ความร่วมมือเต็มที่

"เฮ้อ ทำเรื่องเล็กให้ใหญ่เปล่าๆ พวกเรา ไป..." ชายชาวเปอร์เซียทิ้งเงินตำลึงไว้ แล้วรีบออกจากโรงน้ำชา่วนวายไปอย่างหัวเสีย พวกที่เห็นสถานการณ์ไม่ตีกีต่างพากันรีบออกจากร้านไปเช่นกัน

เมื่อเห็นทั้งสภาพโง่งที่ละอะทะระกะระกะ ลู่จวินเหยา ก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ ขนาดพื้นที่ให้พักหายใจยังไม่มีเหลือเลย

พูดไปแล้วก็น้ำขำ เขาสามารถใจเย็นเผชิญหน้าได้ทุกสถานการณ์ แต่

สิ่งเดียวที่ทำให้เขาต้องกลัวถึงขั้นก้าวถอยหลังกลับเป็น...

ลูจวินเหยาไข่นิ้วเรียวยาวกระชับกระบี่บางดั่งปีกแมลงในเมืองเดินออกจากโรงน้ำชาหุ่นวาย เขาจากไปพร้อมกับความเลื่อมใสคลั่งคล้อย่างมหาศาลจากทุกคน

"ฮ่า ๆ ๆ ไปกันหมดแล้วหรือ" ซื่อถู่เจี้ยนขังสายหน้าถอนใจ "หมดอารมณ์" เขาสะบัดข้อมือคลี่พัด ลูกขี้เน็น ก่อนเดินสบาย ๆ ออกจากโรงน้ำชาหุ่นวาย หลังเหตุการณ์หุ่นยายนั้น องค์หญิงเหวินเล่อกก็หยิบผ้าเช็ดหน้าปักส่งให้นางรำซูเหอเซียง เมื่อเห็นสายตาประหลาดของนางจึงนึกได้ว่าตอนนี้ตัวเองปลอมตัวเป็นชายอยู่ ชายชาติทหารจะพกผ้าเช็ดหน้าปักลายของสตรีติดตัวได้อย่างไร โชคดีที่นางเป็นคนมีไหวพริบ ถึงสามารถค่อย ๆ เรียบเรียงเหตุผลแก้ตัวไปอย่างไม่มีใครร้อนได้ว่า "ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้เดิมทีข้าคิดซื้อให้น้องสาว หากไม่รังเกียจ แม่นางซูโปรดรับไว้เถิด"

ซูเหอเซียงยิ้มขอบคุณ ค่อย ๆ กอดผ้าเช็ดหน้าขับไปที่แผลริมหน้าผาก "ดีที่แผลไม่ใหญ่นัก ถ้าหากใบหน้างดงามนี้ต้องเสียโฉมขึ้นมาคงน่าเสียดายแยะ" องค์หญิงเหวินเล่อกกล่าว ในใจรู้สึกคลายกังวลแทนนาง

"เสียโฉมก็ไม่เห็นมีอะไรน่าเสียดาย เพราะถึงอย่างไรข้าก็ขายเฉพาะระบำอยู่ดี" ซูเหอเซียงยกไหล่อย่างไม่เห็นสำคัญ นางได้กลิ่นหอมเรียบ ๆ ไชยมาจากผ้าเช็ดหน้า นางรำยรำที่โรงน้ำชานี้มาหกปีได้แล้ว มีความสามารถในการดูคนเป็นเลิศ แรกเห็นก็มองออกแล้วว่าคุณชายรูปงามท่าทางรำรวยผู้นี้เป็นผู้หญิงปลอมตัวมาอย่างไม่ต้องสงสัย

"เสียโฉมจะไม่น่าเสียดายได้อย่างไร เจ้าเป็นนางรำอันดับหนึ่งของโรงน้ำชาฉางเล่อเจี๋ยวนะ" พอเจ้าของโรงน้ำชารู้เรื่องก็รีบวิ่งออกมาทันที นาง

เป็นผู้หญิงที่ผูกผาดอวอ้อมรากับบรรจความงามของดอกไม้ต้นไว้เต็มตัว
ชูเหอเซียงกลอกตาไปมาอย่างซุกซน

"คุณชายท่านนี้ ข้าขอบคุณมากสำหรับผ้าเช็ดหน้า แต่ตอนนี้มันเปื้อน
เลือดไปหมดแล้ว หากข้าชักสะอาดเมื่อไรจะริบนำไปคืนให้" เมื่อทราบว่
คุณชายผู้นี้เป็นหญิง นางก็ยิ้มให้ได้อย่างเป็นธรรมชาติทว่าเจือความรู้สึก
ผิดแผงเอาไวด้้วย

"ไม่ต้องคืนหรอก ข้ามอบให้แม่นางชู" องค์หญิงเหวินเล่อตอบอย่าง
สง่างาม คลีพัดแล้วแกว่งขึ้นลงเบาๆ ขยับตัวเดินออกสบายๆ นางเลียนแบบ
ท่าทางการเดินของหนุ่มผู้ดีในเมืองหลวงได้อย่างสวยงามไม่มีผิดเพี้ยน

ชูเหอเซียงไม่ทราบสาเหตุที่นางผู้นั้นต้องปลอมตัวเป็นชาย แต่ก็รู้สึก
ว่าน่าสนใจอยู่ไม่น้อย นางกำลังจะเอ่ยคำขอบคุณ แต่เจ้าของโรงน้ำชาก็
ปรีมาขัดจังหวะเสียก่อน

"คุณชายท่านนี้ วันนี้ต้องหมดสนุกเสียแล้ว ถ้าอย่างไรอีกสองสามวัน
ขอเชิญท่านมาที่นี่ใหม่อีกครั้ง ข้าจะไม่คิดเงินสักตำลึง" เจ้าของโรงน้ำชาคลี
แขนเสื่อยาวส่งแขกอย่างนอบน้อม "แขกทุกท่าน วันนี้งานกร่อยเสียแล้ว
ขอเชิญมาโรงน้ำชาฉางเล่อใหม่วันหน้า โรงน้ำชาของเราขอรับผิดชอบโดย
การไม่คิดเงิน!"

ช่วงโกลาหลนี้เอง ชูเหอเซียงก็ถูกนักดนตรีห้อมล้อมจนขยับแทบไม่
ได้

ก่อนจากไปองค์หญิงเหวินเล่อหันกลับไปมองโรงโรงน้ำชาที่แสน
วุ่นวายสับสน หวนคิดไปถึงภาพที่น่ก่อนหน้านั้นเพียงไม่นาน เวทีที่มีนางรำ
ออกมาวาดลวดลาย เสียงหัวเราะครั้นเครงของแขกทั้งหลาย จอกโมราบรรจ